

# Ошукана могила

Василь Симоненко

Отут, де сумно опустили віти  
Стрункі тополі на твердий обліг,  
В пропахле димом сорок третє літо  
Він за неправду у бою поліг.

Його селянки в землю тут зарили  
Без почестей, без жалю, без труни...  
Шумлять тепер навкруг його могили  
Розкішні придорожні бур'яни.

І лиш діди, як сонце похолоне,  
Розказують повільно, ніби сон,  
Що бивсь він до останнього патрона  
І не хотів здаватись у полон.

Та не вінча його героїв слава —  
Під небом неосяжно голубим  
Тополі українські величаві  
Докірливо гойдаються над ним.

Прислужнику лукавих і неситих,  
За що поліг в неправому бою?  
І сироти твої й тобою вбитих  
Дурну відвагу прокляли твою.

Життя твій слід і пам'ять загубило:  
Нема хреста, ні імені, ні дат —  
Стоїть німа, ошукана могила,  
Де спить безславно фюрера солдат.